

Nar før, hvor god end denne Bevilling kan være. Jeg tror heller ikke, at den høitærede Minister vil negte dette; thi havde han lagt saa uendelig Vægt paa disse Kanoner, er det klart, at han maatte være gaaet den Vej, han sidst ikke gik. Den høitærede Minister anførte forfællige, jeg tilstaaer efter min Mening temmelig snage, Sandsynlighedsgrunde for, at det ikke vilde have nyttet ham; men jeg vil dog gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at medens det fra ingen Side blev mod sagt, at man vistnok vilde faae Kanonerne, naar han indbragte Forlangendet derom i en særlig Lov, og medens det fra flere Sider, navnlig ogsaa af den ærede Ordfører, blev bekræftet, at dette var muligt, blev det fra hele denne Side og særlig ogsaa fra den ærede Ordfører for Finansudvalget, paa hvis Ord jeg tror, at den høitærede Minister lægger Vægt, udtrykkelig udtalt, at Kanonerne ikke forrige Gang vilde blive bevilgede paa Finansloven og heller ikke denne Gang. Den høitærede Minister vilde ikke gaa anden Vej, fordi den ikke forekom ham sikker nok; men han havde ikke noget imod at gaa den Vej, om hvilken han kunde sige sig selv, at den ganske sikkert førte til, at ingen Kanoner bevilgedes. Den høitærede Minister sagde da ogsaa selv, at han foretrak at gjøre Pinen kort og at begrave Kanonerne; han foretrak, som han udtrykte sig, la mort sans phrase fremfor en saadan Omvei. Det er for mig det bedste Argument for, at Ministeren maa være enig med mig i den Betragtning, at dette Spørgsmaal, hvor vigtigt det end kan være, ikke er det vigtigste; der er andre Spørgsmaal, som maa sættes over det, og er der noget Spørgsmaal, der er vigtigere, er det sandelig Hændelsen af den Smule Ret, Folkethinget har tilbage. Man har sagt — det er sagt af Mindretallets ærede Ordfører, og det er ligeledes sagt fra anden Side — at vi ikke skulde føle os støbte, fordi Formen var tilfidesat, thi at Formen er tilfidesat, er indrømmet. Vi føle os heller ikke støbte; her er ikke Tale om at føle sig støbt eller ikke støbt, men her er Tale om langt vigtigere Spørgsmaal. Jeg vil svare de Herrer, som sige det: Skaf os en Regering, der staar i et saadant Forhold til Thinget, at det kan være fuldstændig vis paa, at der altid vil blive taget det fulde Hensyn til dets Ønsker og Stemminger, som under strengt grundlovsnæssige Forhold vil blive taget, da naturligtvis kan man sige: Her er ganske vist sket noget udenfor Formen og imod Etiketten, men vi føle os ikke støbte. Nu er Forholdet imidlertid anderledes. Jeg siger ikke dette som et Angreb paa Regeringen, men i Kraft af den Sætning, hvis Sandhed man ikke vil benegte, at denne Regering paa ingen Maade er en Folkethingssregjering. Jeg paaistaar ikke, at den er en imod Folkethinget fjendtlighedsindet Regering; jeg vil endog gjerne sige, at det er en meget behagelig Regering; men det er ganske vist, at den

ikke er noget Udtryk for Folkethingssflertallets Mening; det vil vistnok heller ikke noget af Regeringens Medlemmer prætendere at være, og dertil ere de heller ikke forpligtede. Naar vi altsaa ere saaledes stillede, ere vi nødsagede til at holde paa vor Ret til det Yderste. Naar det siges, at man skal se bort fra Formen og lade som Ingenting, er dette en Sætning, der er gyldig under normale Forhold, men vi leve ikke under normale Forhold; vi have i de sidste 4—5 Aar levet under aparte Forhold, og da kunne sige Argumenter ikke bruges. Egensom Regeringen og Landsthinget meget omhyggelig hver for sig vogte over den Lov og Ret, de fortolke sig ud af Grundloven, maa vi dog idetmindste holde paa den Ret, som Alverden indrømmer, at vi efter Grundloven have. Derfor siger jeg endnu engang, at da Sagen staar saaledes, da Valget staar imellem to Alternativer, som er umuligt at forene, da det er nødvendigt at vælge enten denne Bevilling eller en Opgivelse af Folkethingets Ret, saa ser jeg ikke, hvorledes det er muligt, at se bort fra Folkethingets Ret. Dette havde jeg bestemt imod den ærede sidste Tale, som sagde, at han ikke kunde forsvare at negte disse Kanoner. Hvorledes kan det ærede Medlem forsvare at se paa en Sag uden i dens Forbindelse med andre Sager og med den allervigtigste Sag, nemlig Grundlovens fulde Gjenneførelse med Hensyn til de finansielle Loves Behandling? Det forstaar jeg ikke. Jeg tror, at det ærede Medlem her kom til at udtrykke en Tanke, som jeg anser for fuldstændig forfæstelig, nemlig den Tanke, der saa ofte er fremsat baade i og udenfor denne Sal, at man skal se paa Sagerne, opfattede uden Forbindelse med andre Sager, som om Thinget var en stor Samling af Mænd, der ikke var i Stand til eller havde Ret til at tage politiske Hensyn med i Betragtning. Ellers forstaar jeg ikke, hvorledes man kan tage det Ansvar paa sig i dette Dieblit at give en Bevilling, som, hvor vigtig der end er, er langt, langt mindre vigtig end den Ret, man derved kræfter. Nei, da Ministeren ikke har villet have Kanonerne paa en særlig Lov, bør det staa fast, at paa dette Aars Finanslov kunne de ikke bevilges.

Krigsministeren (Saffner): Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Rjæbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holfstein-Ledreborg), medens han i Slutningen af sit Foredrag gjorde meget stærkt gjældende, at man skulde negte den her forlangte Bevilling for at have Folkethingets fulde konstitutionelle Berettigelse, i Begyndelsen af sit Foredrag udtalte, at her var en Sag, som man vel kunde betragte under et noget andet Synspunkt. Jeg synes, at der var en stærk Modsigelse imellem Slutningen og Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem